

Carin van Laere: 'De man die van Marsepein hield' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2008. ISBN 9789048403745 (Manische Depressie/Geestelijke gezondheidszorg/Verslaving/PO/1)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Autobiografische geromantiseerde roman waarin de schrijfster in de huid van haar vader kruipt en beschrijft hoe zijn leven als kunstenaar, echtgenoot, vader, man met manische depressies, veel alcoholgebruik en inzinkingen verliep. Het boek is opgebouwd uit korte hoofdstukken, waarin de hoofdpersoon vertelt wat hij zich herinnert, meemaakt, denkt en voelt.

Carin van Laere: 'Het is een geromantiseerde biografie over een veelzijdige, complexe persoonlijkheid; over de liefde voor marsepein; over miskend kunstenaarschap; over ontspreken van een leven op het grensvlak van fantasie en werkelijkheid, van kunstenaarschap en gekte; over een man die op latere leeftijd de greep op de werkelijkheid verliest, waarna zijn leven een tragische wending neemt.'

Over de schrijfster:

Carin van Laere (1953) is geboren in Leiden en woont in Gouda. Ze begon zo'n vijftien jaar geleden met schrijven.

Cover: 'De herinnering aan mijn vader die snoepjes ontwierp (o.a. boerderijdrop en marsepein figuren), vormt de basis van mijn eerste boek. Al schrijvend raakte ik geboeid door het fascinerende verhaal van zijn kunstenaarschap in marsepein en drop, maar ook door zijn manische depressiviteit die werd aangezien voor grillen van een kunstenaar.'

Korte Beschrijving:

Carin van Laere zet haar vader in dit boek in de hoofdrol. Hij vertelt hoe hij opgroeide in een groot gezin en wat hem ertoe bracht zijn kunst toe te passen op het ontwikkelen van vormen voor marsepein en drop. De hoofdpersoon licht toe hoe hij zijn vrouw Mien tegenkwam, een onderwijzeres, en zij een gezin stichtten. Hoe hun gezinsleven verliep, zijn vrouw heel veel werk verrichtte en last had van haar schoonfamilie. Hoe de familie van zijn vrouw tegen hem aankeek, en kunstenaars hem niet serieus namen. Hoe zijn carrière verliep, hij samen met zijn broer een bedrijf oprichtte dat veel bekendheid kreeg onder bakkers over de hele wereld. Hij gaf ook scholingen aan hen. Regelmatig had hij last van depressies of juist perioden waarin hij extreem veel aankon, manisch was. Zijn vrouw kon dit leven op een gegeven moment niet meer aan en scheidde van hem. Daarna ging het met de hoofdpersoon bergafwaarts. Het boek eindigt als hij in een verpleeghuis is opgenomen.

Wat viel op:

Opvallend is dat de schrijfster vanuit het perspectief van haar vader schrijft, in zijn huid kruipt en niet vanuit haar eigen perspectief. Dat maakt dat je na lezing van het boekje ook afvraagt of zij het met elkaar eens zijn, op dezelfde manier terug kijken naar deze periode uit hun leven?

Duidelijk wordt dat de hoofdpersoon geen makkelijke persoon was om mee samen te leven, zeer vaak zijn eigen gang ging. Maar daarnaast ook een persoon die leuke dingen deed, met zijn kinderen bijvoorbeeld tegeltjes maakte voor een goed doel, initiatieven nam om kerkelijke bijeenkomsten bij hen thuis te houden voor ouderen die te ver van de kerk woonden. En dat hij in perioden dat hij de weg kwijt was, vele problemen kon veroorzaken, zoals voor de periode waarin hij opgenomen werd.

Indruk maakte te lezen hoezeer hij zich niet geaccepteerd voelde.

Citaten:

Pag.32-33: ‘Toen knapte er iets bij Mien. Ze liet de borden in de afwasteil glijden, stak haar handen in het water en barste in tranen uit.

“ Ik kan het niet meer...”

“ Iedereen loopt maar over me heen...”

“U heeft voortdurend kritiek...”

“ Ik wil rust...”

“ Ik wil mijn huis en mijn huwelijk terug...”

“ Ik wil in alle rust mijn kind krijgen...”

(...) Ik gaf, toen ik dit verhaal hoorde, mijn moeder gelijk in de kritiek die zij op mijn vrouw had. Moe, zwanger en teleurgesteld ging Mien die avond als eerste naar bed.’

Pag.61: ‘Maar omdat ik beeldhouwde in marsepein werd ik door de andere kunstenaars niet serieus genomen.’

Pag.81: ‘Het werd winter en de sfeer in het dorp veranderde, het werd stiller. (...) Ik doolde verloren door het dorp. Er waren dagen waarop ik met niemand sprak, met niemand belde en uren alleen in mijn huis door het raam staarde naar de grauwe lucht, mij voornemend om iets te doen om het vervolgens toch maar weer te laten.’

Pag.88: En schuin boven de stoel waarin ik lag, hing mijn portret met daar overheen de brede strook papier met daarop: ‘WAT MOET IK DOEN OM GEACCEPTEERD TE WORDEN.’

Recensie/Extra:

<http://www.deweekkrant.nl/pages.php?page=467021>